

„Деца“, казваше тя, — а това бѣха все едри, възрастни мъже. Но това бѣше тъй интимно и тъй трогателно мило. И ето, въ душитѣ на тия сурови войници затрептѣ най-нѣжната струна, цѣлъ хоръ отъ гласове се обадиха и гора отъ ржце посочиха калния, черенъ пжтъ къмъ Лозенградъ.

— 24. полкъ ли? Напредъ е той, бабо, напредъ!

— Далечъ ли?

— Не е, не е. Ще го стигнете. Все по тоя пжтъ...

— Дано го стигнемъ... Момче имамъ тамъ. Сбогомъ, деца!

Тѣ отминаватъ. Войниците, вече безмълвни и замислени, сложили ржце върху дулата на пушките си, гледатъ следъ тѣхъ, всѣки спотаилъ въ душата си една и сжща тжга. Все тъй безпомощна, слаба, сякашъ обзета отъ нѣкаква болестъ, се люлѣе върху коня старата жена. „Момче имамъ тамъ!“. . Него иска тя да види още веднѣжъ, още веднѣжъ да притисне до гърдитѣ си младия, руменъ хубавецъ. Малко дрехи, нѣкое писъмце, може би и китка съ червенъ конецъ и варакъ, и грижливо затегнатъ вжзелъ съ скжтани пари — това е всичко, което тя му носи. Тѣ сж близо, нѣкъде напредъ. Напредъ — тая зловеща и тъмна неизвестность...